

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยบ

หนังสือโยบอาจจะเป็นหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ เพราะว่าหนังสือโยบ ไม่ได้กล่าวถึงประเทศอิสราเอล แผ่นดินคานาอัน พระราชบัญญัติของโมเสส พวกศาสดาพยากรณ์ พระสัญญาของพระเจ้า วันสะบาโต พิธีสัปดาห์ และเวลาที่พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลให้ออกจากประเทศอียิปต์ เพราะฉะนั้นเราเชื่อว่าหนังสือโยบถูกเขียนขึ้นก่อนเพ็นทาทะทุก

หนังสือโยบ ไม่ใช่เรื่องสมมุติแต่เกี่ยวกับคนหนึ่งที่เคยอยู่บนโลกนี้ โยบเป็นคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนที่ดีมากเท่ากับโนอาห์และดาเนียล (อสค 14:14, 20) เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นคนชอบธรรมที่อยู่ในตำบลอุส

หนังสือโยบนี้ซึ่ง เป็นบทกวีได้อธิบายละเอียดถึงปัญหาของ คน ชอบ ธรรม เล่มนี้ พรรณนา การ ที่ โยบ สอบถามพระเจ้าหลังจากโยบเกิดภัยหลายอย่างในชีวิตของเขา ซึ่งโยบ ถาม พระเจ้า ว่า ทำไม คน ชอบ ธรรม จะ ต้อง มี ปัญหา คำถามนี้เป็นปัญหาสำหรับมนุษย์เราทุกคน (โยบ 1:8)

ระยะเวลาของหนังสือโยบนี้เป็นประมาณ 1 ปีหรืออาจจะน้อยกว่า 1 ปี

หลักความประพฤติ ◻ ครอบครัว, ความมั่งคั่งและทางที่เป็นตามอย่างพระเจ้าของโยบ

1 มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสีย

จากความชั่วร้าย 2 ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน 3 ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก 4 บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานอาหารและดื่มกับเขาด้วย 5 และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตั้งแต่เช้ามีดี ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าววว่า □ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำบาป และแข่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา□ โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

ซาตานฟ้องว่าโยบรับใช้พระเจ้าเพราะรักความมั่งคั่ง

6 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย 7 พระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า □เจ้ามาจากไหน□ ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น□ 8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า □เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบ และเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้า และหันเสียจากความชั่วร้าย□ 9 แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ 10 พระองค์มิได้ทรงกำไว้รั้งต้นไม้อบตัวเขา และคริวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่เสียทุกด้าน หรือ พระองค์ได้ทรงอำนวยพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขา ได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน 11 แต่ขอขียนพระหัตถ์เถิด และแตะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาถืออยู่ และเขาจะแข่ง

พระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์□ 12 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า □ ดูเถิด บรรดาสิ่งที่มีอยู่ในมืออยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น□ ซาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์

ซาตานรับอนุญาตฆ่าบรรดาบุตรของโยบ และทำลายฝูงสัตว์ของท่าน

13 อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา 14 มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า □ วัวกำลังไถนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ 15 และคนเสบามาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน□ 16 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า □ เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน□ 17 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า □ ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน□ 18 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า □ บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา 19 และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน□ 20 แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โคนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ 21 ท่านว่า □ ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอา

ไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์ 22 ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

2

ซาตานรับอนุญาตทรงมานตัวโยบเอง

1 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า □เจ้ามาจากไหน□ ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น□ 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า □เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบ และเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้า และหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ□ 4 แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □หนึ่งแทนหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา 5 แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์□ 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า □ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น□ 7 ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ 8 และท่านก็เอาหินหม้อแตกชุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

ภรรยาโยบเยาะเย้ยท่าน

9 แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า □ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแข่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ□ 10 แต่ท่านตอบนางว่า □เธอพูดอย่างหญิงโง่ดจะฟังพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ□ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำการบาปด้วยริมฝีปากของตน

สหายสามคนของโยบ

11 เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดคนชูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน 12 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และขีดผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ 13 และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

3

โยบกล่าวถึงความทุกข์และความหมัดหวังของตน

1 ต่อมาโยบอ้าปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน 2 และโยบว่า 3 □ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า □ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว□ นั้นด้วย 4 ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น 5 ขอความมืดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทะมึนแห่งวันนั้นทำให้มันหวาดกลัว 6 คือนั้นนะ ขอให้ความมืดทึบขวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้

นับมันเข้าเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย 7 ดูเถิด ขอให้คืนนั้น
เป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบาน ได้ยินในคืนนั้น 8 ขอ
ให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคืนนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะเปล่ง
เสียงร้องคร่ำครวญ 9 ขอให้ดาวเวลารุ่งสว่างของมันมืด ขอ
ให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเข้า
10 เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งกรรมมารดาของข้า หรือ
ซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า 11 ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่
กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็
สิ้นไป 12 ทำไมหัวเข่าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด
13 ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะ
ได้หยุดพักอยู่ 14 กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดิน
โลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง 15 หรือ
อยู่กับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจเงินไว้เต็มบ้าน 16 หรือทำไม
ข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แห้งซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็น
แสงสว่าง 17 ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดเดินร่น และที่นั่นผู้ที่เหนียว
อ่อนได้หยุดพัก 18 ที่นั่นผู้ถูกจองจำก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลาย
ไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่ 19 ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่
นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา 20 โฉนหนอผู้ที่
ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจขมขื่น
ได้รับชีวิต 21 ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหามัน
มากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ 22 ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและ
ยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ 23 โฉนจึงประทานความสว่าง
แก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้กัน
ไว้ 24 เพราะการถนอหนายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า
และการครวญครางของข้าก็เทออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย
25 เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้าม
ก็ตกแก่ข้า 26 ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้

หยุดพัก แต่ความทรमानก็มาหา□

4

เอลีฟัสตอบโยบ

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 □ถ้าจะลองพูดสักคำ
 ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้ 3 ดูเถิด ท่าน
 ได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อน
 เปลี่ยนให้มีกำลัง 4 ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด
 และท่านได้ทำเขาที่อ่อนเปลี่ยนให้มั่นคง 5 แต่บัดนี้มาถึงท่าน
 แล้ว และท่านก็ท้อใจ มันแต่จะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบาก
 ใจ 6 ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวัง
 ของท่าน และการประพฤติดีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนแล้ว
 7 ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความพิศเคย
 พินาศหรือ หรือคนที่เที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน 8 ตามที่ข้า
 ได้เห็น บรรดาผู้ที่ใฝ่ความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้
 เกี้ยวอย่างนั้น 9 เขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และ
 เขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์ 10 เสียง
 คำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และพินของสิงโต
 หนุ่มก็หึหึเสียแล้ว 11 สิงโตแก่พินาศเพราะขาดเหยื่อ และลูก
 ของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป 12 มีคำหนึ่งมาถึงข้า
 อย่างเงียบๆ หูของข้าได้ยินเสียงกระซิบค่านั้น 13 ท่ามกลาง
 ความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท 14 ความครื้นคร
 ามมาเหนือข้าและตัวสั้น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้า
 สั่นสะเทือน 15 มีวิญญูณองค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อ
 ของข้าลุกชัน 16 องค์นั้นนิ่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างของ
 องค์นั้นไม่ได้ มีสัญญาณอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เงียบ
 อยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า 17 □มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบ

ธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ 18 ดูเถิด แม่ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และทูตสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เขาไป 19 ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขาอยู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด 20 เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพินาศไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้ใดสนใจ 21 สง่าราศีซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา □ □

5

เอลีฟัสติเตียนโยบต่อไป

1 □ ร้องเรียกเดี๋ยวนีซี มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด 2 แน่ละ ความโกรธฆ่าคนโหดและความริษยาฆ่าคนเขลา 3 ข้าเคยเห็นคนโหดหยิ่งราก แต่เห็นโดนนั้นข้าก็แข่งที่อาศัยของเขา 4 บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้ 5 ผลการเกี่ยวของเขาคนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักๆ ติดตามความมั่งคั่งของเขา 6 เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากงอกออกมาจากดิน 7 แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน 8 ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า 9 ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน 10 พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา 11 พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย 12 พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมี

ของเขาจะได้ทำไม่สำเร็จ 13 พระองค์ทรงจับคนที่มิปัญญา
ด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็ส
ันลงโดยด่วน 14 เขาประสบความมิดในเวลากลางวัน และ
คล้ำไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน 15 แต่พระองค์ทรง
ช่วยคนซัดสนจากดาบ จากปากของเขา และจากมือของ
คนมีกำลัง 16 คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปาก
ของตน 17 ดุเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงดีเตียนก็เป็นสุข
เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
18 เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผล
ให้ พระองค์โยยติ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา 19
พระองค์จะทรงช่วยท่าน ให้พ้นจากความยากลำบาก หก
ประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแตะต้องท่าน
20 ในคราวกันดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจาก
ความตาย และในการสงคราม จากอาวุธภาพของดาบ 21 จะ
ทรงช้อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำ
ลายเมื่อมันมาถึง 22 ท่านจะเยาะการทำลายและการกันดาร
อาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าตีน 23 ท่านจะพันธมิตรกับหิน
แห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน 24 ท่าน
จะทราบว่าเป็นที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่
อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดพลาด 25 ท่านจะทราบ
ด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่าน
จะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก 26 ท่านจะมาที่หลุมศพ
ของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู
27 ดุเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เราตรองออกมาเป็นความจริง จง
ฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของท่านเถิด□

6

โยบขอความเมตตา

1 แล้วโยบตอบว่า 2 โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราขู 3 บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด 4 เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มพิษของมัน ความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าขยายแนวเข้าใส่ข้า 5 ลาป่าร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัวผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ 6 จะรับประทานสิ่งที่จิตโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ หรือไซ้ขามีสระอะไรบ้าง 7 สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแตะต่อนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า 8 โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า 9 ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขยี้ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย 10 นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวณะขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น 11 ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า 12 กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ 13 ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ 14 บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 15 พื้นองของข้าทรยศอย่างลำธาร อย่างลำธารที่น้ำไหลล้น 16 ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น 17 เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน 18 หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ 19 หมู่คนเดินทางของตำบลเทมามองดู คนเดินทางของเมืองเซบารอคอยหมู่คนเหล่านั้น 20 เพราะเขา

ทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้อง
 ละอวยใจ 21 เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่าน
 เห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว 22 ข้าพูด
 ว่า □ขอของกำนัลข้าหน่อย□ หรือ □ขอสินบนจากทรัพย์สิ
 นของท่านให้ข้า□ 23 หรือว่า □ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของ
 ปฏิปักษ์□ หรือว่า □ขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ□ หรือ
 24 สอนข้าซี และข้าจะเจียบ ขอให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรง
 ไหน 25 คำชื่อตรงมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำติเตียนของท่าน
 ดีเตียนอะไร 26 ท่านคิดว่าท่านดีเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อ
 คำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม 27 เออ ท่านทั้งหลาย
 เอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบอดักจับเพื่อนของท่าน
 28 ฉะนั้นบัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้า
 มุสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน 29 ขอทีเถอะ ขอห็นคิดใหม่ อย่า
 ทำความซ้ำซ้ำเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่
 30 มีความซ้ำซ้ำสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรศภัยพิบัติหรือ
 □

7

โยบอ้อนวอนต่อพระเจ้า

1 □มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิต
 ของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจ้างดอกหรือ 2 เหมือนอย่าง
 ทาสที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่า
 จ้างแห่งงานของตน 3 เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่า
 ประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความนำอืดโรยแก่
 ข้า 4 เมื่อข้านอนลง ข้าว่า □เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลาง
 คืนจะผ่านพ้นไป□ และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า 5 เนื้อ
 ของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หนึ่งของข้าแข็งขึ้น แล้วก็นำ
 รังเกียจ 6 วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้น

สดุดด้วยไร้ความหวัง 7 โอ ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้า
 พระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งด
 อีกเลย 8 ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ดูข้าพระองค์
 อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้า
 พระองค์ก็ไปเสียแล้ว 9 เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่
 ลงไปยังแดนคนตายก็มิได้ขึ้นมาฉันนั้น 10 เขาจะไม่กลับ
 ไปเรือนของเขาอีก หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขาอีกเลย
 11 เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์
 ข้า พระองค์จะ พุด ด้วย ความ แสน ระทม แห่ง จิตใจ ของ ข้า
 พระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของ
 ข้าพระองค์ 12 ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ
 พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์ 13 เมื่อข้าพระองค์
 พุดว่า □เตี้ยงของข้าจะเล่าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทา
 การร้องทุกข์ของข้า□ 14 แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กล
 ัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิมิต 15
 จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความ
 ตายแทน ชีวิตของข้าพระองค์ 16 ข้าพระองค์เมื่อชีวิต ข้า
 พระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเกิด
 เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์ 17
 มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสาคัญนัก และที่
 พระองค์ใส่พระทัยเขา 18 ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขา
 ทุกขณะ 19 อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจาก
 ข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์
 จะกลืนน้ำลายของตนได้ 20 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักษ์รักษา
 มนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่
 พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้า
 หมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์
 เอง 21 ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของ
 ข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย

เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในพงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว□

8

บิลดัดว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด

1 แล้วบิลดัดคนชuah์ตอบว่า 2 □ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพายุ นานสักเท่าใด 3 พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ 4 ถ้าบุตรของท่านได้ กระทำบาป ต่อ พระองค์ และ พระองค์ทรง ทอดทิ้ง เขา ทั้งหลาย เพราะ เหตุ การ ละเมิด ของ เขา 5 ถ้าท่าน จะ หมั่น แสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 6 ถ้าท่าน บริสุทธิ์และเที่ยงธรรมแน่ละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตื่นขึ้น เพื่อท่าน และทรง ให้ที่อาศัยแห่ง ความชอบธรรม ของท่าน เจริญเป็นแน่ 7 ถึงแม้การ เริ่มต้น ของท่าน จะ เล็กน้อย แต่ ต่อ ไป ปลายๆ จะ ใหญ่โต มากยิ่ง 8 ข้าขอร้อง ให้ท่าน ถามคน โบราณดู และ คิดดูว่า บรรพบุรุษ คำนพบ สิ่งใดบ้าง 9 (เพราะ ส่วนเรา เหมือนอย่าง เกิดวานนี้ จะ รู้ อะไร ก็หา ไม่ เพราะ วันคืน ของ เรานบน แผ่นดิน โลก เปรียบ เหมือนเงา□ 10 เขา จะ ไม่ สอน ท่าน และ บอก ท่าน และ กล่าว คำ จาก ใจ ของ เขา หรือ 11 ต้น กก จะ งอก ขึ้น ใน ที่ ที่ ไม่มี ติม ได้ หรือ ต้น อ้อ จะ งอก งาม ใน ที่ ที่ ไม่มี น้ำ ได้ หรือ 12 ขณะ ที่ มี ดอก ยัง ไม่ ได้ ตัด ลง มัน ก็ เขียว แห่ง ไป ก่อน ต้น ไม้ อื่นๆ 13 ทาง ของ บรรดา ผู้ ที่ สนิม พระเจ้า ก็ เป็น อย่าง นั้น แหละ ความ หวัง ของ คน หน้า ซื่อ ใจ คด จะ พินาศ ไป 14 ความ หวัง ใจ ของ เขา หัก สะบั้น และ ความ ว่าง ใจ ของ เขา จะ เหมือน โย แมงมุม 15 เขา พิง เรือ น ของ เขา แต่ มัน ทาน ไม่ ไหว เขา ยึด มัน ไว้ แต่ มัน ก็ หา ทน อยู่ ไม่ 16 เขา เขียว สด อยู่

ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา 17 รากของเขาลือยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไป ในซอกก้อนหิน 18 ถ้าพระองค์ทำลายเขา ไปจากที่ของเขา แล้วที่นั่นจะปฏิเสธเขาว่า □ ข้าไม่เคยเห็นเจ้า□ 19 ดูก่อน นี่เป็นความขึ้นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมา จากดิน 20 ดูก่อน พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดีรอบคอบ หรือ ค้ำจุน ผู้กระทำความชั่วร้าย 21 พระองค์ยังจะทรงให้ ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้อง เสมอ 22 คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะห่มความอับอาย และ ที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย□

9

โยบยอมรับว่าท่านเป็นคนบาป

1 แล้วโยบตอบว่า 2 □จริงทีเดียว ข้าทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร 3 ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะได้แย้งกับพระองค์ ในพันครั้ง ผู้นั้นก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว 4 พระองค์ฉลาด อยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยได้แย้งข้อ ต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า 5 พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสีย ด้วยพระพิโรธของพระองค์ 6 ผู้ทรงสิ้นแผ่นดินโลกให้ออก จากที่ของมัน และเสาของมันก็สิ้นสะเทือน 7 ผู้ทรงบัญชา ดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงพินิจเก็บบรรดาดวงดาวไว้ 8 ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย่ำคลื่น ของทะเล 9 ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวจระเข้ และหมู่ดาวไถ หมู่ดาว ลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้ 10 ผู้ทรงกระทำมหกิจเหลือที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน 11 ดูก่อน พระองค์

ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่ 12 ดูเถิด พระองค์ทรงฉวยไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า □พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น□ 13 ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงเห็นพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความอหังการต้องกราบอยู่ 14 แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์ 15 แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า 16 ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า 17 เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุลูก และทวิบาดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ 18 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม 19 ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้ 20 ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง 21 ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวข้าเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า 22 ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า □พระองค์ทรงทำลายทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว□ 23 เมื่อภัยพิบัติตีความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด 24 แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า 25 □วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่าน้ำวิ่ง มันผันไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร 26 มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดังกนกินทรีโฉบลงบนเหยื่อ 27 ถ้าข้าพระองค์ว่า □ข้าจะลืมน้ำร้อนทุกซอกของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเศร้าของข้าเสีย และเบิกบาน□ 28 ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบ ว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด 29 ถ้าข้าพระองค์

ข้าฯ ข้าพระองค์ตรากตรำเปล่าๆทำไม 30 ถ้าข้าพระองค์ชำระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง 31 พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงไป ในบ่อ แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์ 32 พระองค์มิใช่มนุษย์อย่างข้าฯ ที่ข้าฯจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วยกัน 33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้ 34 ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าฯ เสียที และขออย่าให้ความครั่นคร้ามจากพระองค์กระทำให้ข้าฯกลัวมาก 35 แล้วข้าฯจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าฯไม่เป็นเช่นนั้น□

10

โยบสิ้นหวังเพราะเหตุสภาพของตน

1 □จิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้าฯ ข้าฯจะร้องทุกข้ออย่างไม่ยับยั้ง ข้าฯจะพูดด้วยจิตใจขมขื่นของข้าฯ 2 ข้าฯจะทูลพระเจ้าว่า □ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบ ว่า โฉนพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์ 3 พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถกิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนชั่ว 4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ 5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ 6 ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์ 7 แม้พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์ได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ 8 พระหัตถ์ของพระองค์บีบและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์ 9 ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจตั้งดินเหนียว พระองค์

จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับ เป็น ผงคลี ดินอีก หรือ 10 พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำนม และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ 11 พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น 12 พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้ สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้ 13 แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ 14 ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วช้าของข้าพระองค์ 15 ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติ แก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ยังผงกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์ 16 ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์อีก 17 พระองค์ทรงพินยานของพระองค์ ปรีกปราข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกอง มาสู้ข้าพระองค์ 18 ไฉน พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ โอ ข้าพระองค์อยากตายก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพระองค์ 19 เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว 20 วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะขึ้นใจสักหนอย 21 ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช 22 แผ่นดินแห่งความมืดที่บดตัว ความมืดที่เดี่ยว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด □ □

11

โสฟาร์ว่าโยบพูดมุสาและเป็นคนหน้าซื่อใจคด

1 แล้วโสฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า 2 □ควรที่จะฟังมวล ถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับ ว่าชอบธรรมหรือ 3 ควรที่คำพูดมุสาของท่านทำให้คน หนึ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ 4 เพราะท่านว่า □หลักคำสอนของข้าบริสสุทธิ และข้าก็สะอาด ในสายพระเนตรพระเจ้า□ 5 แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัส และทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน 6 ใคร จะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์อ่อนกอนันต์ จงทราบเถิดว่า พระเจ้าทรงเรียกร่องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่าน ฟังได้รับ 7 ท่านจะหยิ่งฐัฐสภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยิ่ง ฐัฐองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ 8 นั่นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้ 9 วัตถุก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล 10 ถ้าพระองค์ทรงตัด ออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัด ขวางพระองค์ได้ 11 เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อ พระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณา หรือ 12 แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือน ลูกลาป่า 13 ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือ ของท่านออกไปหาพระองค์ 14 ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของ ท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ ของท่าน 15 แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจาก ต่าหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว 16 เพราะท่านจะลืม ความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ได้ไหล ผ่านพ้นไป 17 แล้วชีวิตของท่านจะสุขไสยิ่งกว่าเวลาเที่ยง

วัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า ¹⁸ และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย ¹⁹ ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน ²⁰ แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีดมัว เขาจะหลีกเลียงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั้นเอง□

12

โยบตอบและว่ากล่าวความถ้อยทราวมของเพื่อนๆ

¹ แล้วโยบตอบว่า ² □ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน ³ แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ ⁴ ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ ⁵ ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกลบประมาท ⁶ เติ้นท์ของโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ยั่วเย้าพระเจ้าก็มั่นคง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา ⁷ แต่ขอลงสัจธรรมด้วยใจจริง และมันจะสอนท่าน ถ้ามกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน ⁸ หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน ⁹ ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น ¹⁰ จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง ¹¹ หูทดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ ¹² สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ ¹³ สติปัญญาและฤทธานุภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและ

ความเข้าใจ 14 ดูเถิด พระองค์ทรงฟังทั้งหลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้ 15 ดูเถิด พระองค์ทรงยัดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน 16 พระกำลั่งและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลงทั้งผู้ลงเป็นของพระองค์ 17 พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่ 18 พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว 19 พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว้าผู้มีกำลั่งเสีย 20 พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพินิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ 21 พระองค์ทรงเหี้ยมหยัดหยาบบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้ที่แข็งแรงอ่อนกำลั่ง 22 พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลงมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารสูความสว่าง 23 พระองค์ทรงกระทำประชาชนชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชนชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคลงใจอีก 24 พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง 25 เขาทั้งหลายคล้ำอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโง่เขลาอย่างคนเมา□

13

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

1 □ ดูเถิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว 2 อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน 3 แต่ข้าใคร่จะทูลต่อองค์ผู้ทรง

มหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า 4 ส่วน
 ท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมูสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้
 ไม่ได้ 5 โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติ
 ปัญญาของท่าน 6 บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอ
 ฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า 7 ท่านทั้งหลายจะพูดชั่ว
 ร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดลวงเพื่อพระองค์หรือ 8 ท่านทั้ง
 หลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่า
 ความฝ้ายพระเจ้าหรือ 9 เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะดี
 แก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใด
 เยาะเย้ยมนุษย์หรือ 10 พระองค์จะทรงตำหนิต่านทั้งหลายแน่
 ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ 11 ความโอ้อวดระการ
 ของพระองค์จะ ไม่กระทำให้ท่านคร่ำมกลัว และความครัน
 คร่ำมต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ 12 ความระลึก
 ถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างซีเถ้า ร่างกายของท่าน
 เป็นแต่กายดิน 13 ขอนิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิด
 แก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด 14 ทำไมนะหรือ ข้าจะงับเนื้อของข้า
 ไว้ และเสียงชีวิตของข้า 15 ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้า
 เสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้ง
 หลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์ 16 พระองค์จะทรง
 เป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้
 เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 17 ขอฟังถ้อยคำของข้า
 อย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน 18
 ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้า
 บริสุทธิ์ 19 ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้า
 ก็จะมาตาย 20 □ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้า
 พระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์ 21 ขอทรงหุด
 พระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครันคร
 ามพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำมกลัว 22 ขอพระองค์ทรง
 เรียกเถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์

ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์²³ บรรดาความชั่วช้า และความบาป ผิด ของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบ ถึง การ ละเมิด และบาป ของข้าพระองค์²⁴ ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์²⁵ พระองค์จะทรงให้ใบไม้ที่ ฎุกลมพัด หัก เสีย หรือ และ จะ ทรง ไล่ ติดตาม ฟางแห้งหรือ²⁶ เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขื่นต่อสู้อข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่²⁷ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเผ่าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึก เครื่องหมาย ไว้บนฝาเท้าของข้าพระองค์²⁸ มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน□ □

14

โยบตอบสหายของตน

1 □ □มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นานวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ² เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาสิ้นไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก³ และพระองค์ทรงลี้มพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ⁴ ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน⁵ วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่ให้เขาผ่านไป⁶ ฉะนั้น ขอทรงหันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเกิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง⁷ เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่

หยุดยั้ง 8 ถึงรากของมันจะแก่ออยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในพงคลีดิน 9 แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน 10 แต่มนุษย์ตาย และลัมฟิงพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า 11 น้ำขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉันใด 12 ฉะนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลูกเขาก็ไม่ได้ 13 โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะดี ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ 14 ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาก็จะมีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง 15 พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอาลัยอาวรณ์พระหัตถกิจของพระองค์ 16 แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ 17 การละเมิดของข้าพระองค์นั้น ทรงใส่ไว้ในถุงที่ผนึกตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ 18 แต่ภูเขาก็ทลายลงและผุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน 19 น้ำเขาเหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆ ที่งอกขึ้นจากพงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน 20 พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลับไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย 21 บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยิ่งรู้ไม่ 22 เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาค่ำครวญ □ □

15

เอลีฟัสว่าเขามีความรู้มากกว่าโยบ

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 □ควรที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลึกลงๆแล้งๆหรือ และบรรจุมตะวันออกให้เต็มท้อง 3 ควรที่เขาจะโต้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ 4 แต่ท่านกำลังขจัดความยำเกรงเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพิภคตรพระเจ้า 5 เพราะปากของท่านกล่าว ความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลึนของคนฉลาดแกมโกง 6 ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง 7 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเนเนเขาหรือ 8 ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ 9 ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า 10 ในพวกเรามีคนผมหงอกและคนสูงอายุ แก่ยิ่งกว่าบิดาของท่าน 11 ท่านเห็นคำเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ 12 เหตุไฉนท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า 13 คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อสู้อพระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน 14 มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้ 15 ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ใช่แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ฟ้าสวรรค์ก็ไม่สะอาด 16 แล้วมนุษย์ผู้ตีความชั่วช้าเหมือนตีมน้ำ ก็นำสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 17 ฟังข้าซิ ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว 18 สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบัง

ไว้ 19 ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเขา และไม่มี
 คนต่างตัวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย 20 คนชั่วทนทุกข์
 ทรมานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้
 บีบบังคับ 21 เสียงที่น่าคร่ำกล้วอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลาย
 จะมาเหนือเขาในยามมั่งคั่ง 22 เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมา
 จากความมิด เขาจะต้องตายด้วยดาบ 23 เขาพเนจรไป
 เพื่อหาอาหาร กล่าวไว้ที่ไหนนะ เขาทราบอยู่ว่าวัน
 แห่งความมิดอยู่แค่เอื้อมมือ 24 ความทุกข์ใจและความแสน
 ระทมจะทำให้เขาคร่ำกล้ว มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์
 เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึก 25 เพราะเขาได้เหยียด
 มือของเขาออกสู่วพระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้กับผู้
 ทรงมหิทธิฤทธิ์ 26 เขาวิ่งเข้าไปสู่พระองค์อย่างดีดิ่งพร้อม
 กับตั้งป้อมหนา 27 เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความ
 อ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเฒ่าของเขา
 28 และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้
 อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง 29 เขา
 จะไม่มั่งมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าว
 ของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน 30 เขาจะหนีจากความ
 มิดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดย
 ลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย 31 อย่าให้เขาวางใจใน
 ความอนิจจังลงตัวเขาเอง เพราะความอนิจจังจะเป็นสิ่ง
 ตอบแทนเขา 32 จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกิง
 ก้านของเขาจะไม่เขียว 33 เขาจะเป็นประดุจเถาองุ่นที่เขย
 ฆ่าลูกองุ่นดิบของมัน และเป็นดั่งต้นมะกอกเทศที่สลัดทิ้งดอก
 บานของมัน 34 เพราะว่าที่ชุ่มนุ้มของพวกเขาหน้าชื่อใจคนนั้น
 จะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย 35 เขา
 ทั้งหมดตั้งครุฑความชั่ว และคลอดความร้ายออกมา และ
 ท้องของเขาทั้งหลายเตรียมการล่อลวง

16

โยบบ่นเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า

1 แล้ว โยบตอบว่า 2 ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มานานแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล้าโลมที่กวนใจ 3 คำลมๆแล้งๆจะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ 4 ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายก่ายกองมาต่อสู้อันทั้งหลายได้ และสิ้นศึรชะของข้าใส่ท่าน 5 ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย 6 ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด 7 แต่นี้แหละเดี๋ยวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสินของข้า เลิกร้างไป 8 และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความผ่ายผอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า 9 พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์ และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักปรำของข้า ถลึงตาสู้อข้า 10 มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแก้ม ประจานข้า เขาสมหัวกันปรักปรำข้า 11 พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย 12 ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้น เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์ 13 นักธนูของพระองค์ ล้อมข้า พระองค์ทรงงูทะลวงเปิดไตของข้าและไม่เพลามือเลย พระองค์ทรงเทน้ำดีของข้าลงบนดิน 14 พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์ 15 ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของ

ข้าสกรปรกด้วยผงคลีดิน 16 หน้าของข้าแดงด้วยการร่ำให้
 เงามัจจุราชอยู่ที่หนึ่งตาของข้า 17 แม้ว่าในมือของข้าไม่มี
 ความยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์ 18 โอ
 แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้อง
 ของข้ามีที่หยุดพัก 19 ดุเถิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บน
 สวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง 20 เพื่อนของข้า
 ดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเทน้ำตาออกถวายพระเจ้า 21 โอ ขอ
 ให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนวอนเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์
 อ่อนวอนเพื่อเพื่อนบ้านของเขา 22 เพราะว่าจะต่อไปอีกไม่กี่ปี
 ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ□

17

โยบอ่อนวอนต่อพระเจ้า

1 □ ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง
 หลุมฝังศพพร้อมสำหรับ ข้า แล้ว 2 แน่ละ คนมักเياهเย
 ยก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การย่ำเหย้า
 ของเขา 3 □ โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับ
 พระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้
 4 เพราะ พระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความ
 เข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา□ 5 ผู้ที่กล่าวคำ
 ประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของ
 เขาจะมัวมืดไป 6 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของ
 ชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรามะนา 7 นัยน์ตา
 ของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของ
 ข้าก็เหมือนกับเงา 8 คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้
 และคนไร้พินดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าซื่อใจคด 9 คน
 ชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาด
 ก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ 10 แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้า

จะไม่พบคนที่มีปัญญาสักคนในพวกท่าน 11 วันของข้าก็ผ่านไป พ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้า นั้น 12 เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด 13 ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้ทางที่นอนออกในความมืด 14 ข้าได้พบกับความเยื่อใยว่า □เจ้าเป็นพ่อของข้า□ และพบกับหนอนว่า □เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า□ 15 แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนแล้ว ส่วนความหวังของข้านั้น ใครจะเห็นได้ 16 ความหวังนั้นจะลงไปที่ตาลประตูแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน□

18

บิลัดด์กล่าวถึงความทุกข์ของคนชั่ว

1 แล้วบิลัดด์คนชูอาห์ตอบว่า 2 □ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด 3 ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน 4 ท่านผู้ฉีกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน 5 เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก 6 ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมีมืด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมกับเขา 7 ก้าวอันแข็งแกร่งของเขาก็จะสิ้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง 8 เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง 9 กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา 10 มีบ่วงซ่อนอยู่ในดิน ไร่ดักเขา มีกับอยู่ในทาง ไร่ดักเขา 11 สิ่งน่าหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ตีดิสัน

เท้าของเขาอยู่ 12 กำลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา 13 มันจะกินความแข็งแรงแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหัวปีแห่งความตายจะกินความแข็งแรงแห่งของเขาเสีย 14 ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังภษตรีย์แห่งความนำหวาดเสียว 15 สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำมะถันเกลื่อนกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเขา 16 รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ นั่น และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง 17 การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน 18 เขาจะถูกผลักไสจากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก 19 เขาจะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่ 20 ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หวาดกลัวด้วย 21 แน่ละ ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ□

19

โยบมั่นคงในความเชื่อ

1 แล้วโยบตอบว่า 2 □ท่านทั้งหลายจะทรمانจิตใจช้านานสักเท่าใด ทั้งทุกข์เข้าเป็นชิ้นๆด้วยถ้อยคำ 3 ท่านทั้งหลายพูดสบประมาทข้าสืบทนแล้ว และที่ทำตัวเป็นคนแปลกหน้าต่อข้า นั่นท่านก็ไม่อายเลย 4 ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า 5 ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า 6 จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้ 7 ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความ

ทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรม
 ที่ไหน 8 พระองค์ทรงก่อกำแพงกั้นทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไป
 ไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป 9 พระองค์ทรง
 ปลดส่งาราศีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจาก
 ศีรษะของข้า 10 พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ
 ่นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้
 11 พระพิโรธของพระองค์ปลั่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่า
 เป็นปรปักษ์ของพระองค์ 12 กองทหารของพระองค์เข้ามา
 พร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อม
 เต็มที่ของข้า 13 พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจาก
 ข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย 14 ญาติของข้า
 ละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมข้าเสียแล้ว 15 คนทั้ง
 หลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็น
 คนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา 16 ข้า
 เรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วย
 ปากของข้า 17 ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแขยงแก่ภรรยาของ
 ข้า ถึงแม้ข้าได้อ้อนวอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง 18 แม้
 เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า 19 สหายสนิททั้งสิ้น
 ของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้
 ข้า 20 กระดูกของข้าเกาะติดหนึ่งและติดเนื้อของข้า และ
 ข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด 21 โอ ข้าแต่ท่าน สหายของข้า
 สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้
 แตะต้องข้า 22 ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็น
 พระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า 23 โอ ข้าอยาก
 ให้ถ้อยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้จารึกไว้ใน
 หนังสือ 24 ข้าอยากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิมิตย์ ด้วยปากกา
 เหล็กและตะกั่ว 25 แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่ พระผู้ไถ่ของข้า
 ทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบน

แผ่นดินโลก 26 และหลังจากตัวหนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า 27 ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนระโหย 28 แต่ท่านทั้งหลายควรว่า □ทำไมพวกเราชมเชงท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา □ 29 จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีกาฬพิภพ □

20

โศฟาร์คิดว่าความบาปที่โยบซ่อนอยู่จะปรากฏ

1 แล้วโศฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า 2 □เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน 3 ข้าได้ฟังคำติเตียนที่สบประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้า จึงต้องตอบ 4 ตั้งแต่ดิถีดำบรรพมา ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า 5 เสียงไชโยของคนชั่วนั้นสั้น และความชื่นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว 6 แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ 7 เขาจะพินาศเป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า □เขาอยู่ที่ไหน □ 8 เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกล้างไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน 9 นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกเลย 10 ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมีมือของเขาจะค้ำทรพย์สมบัติของเขา 11 กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในพงคลีดิน 12 แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา 13 แม้เขาไม่อยากจะปล่อย

และไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา 14 อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา 15 เขากลิ่นทรัพย์สมบัติลงไป แต่จะอาเจียนมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา 16 เขาจะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา 17 เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธารหรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่ 18 เขาจะกินผลงานของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้ทำไรทำไร่ เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความชื่นบานในสิ่งนั้นเลย 19 เพราะเขาได้ขยี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง 20 แน่นอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย 21 อาหารของเขาจะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สมบัติของเขา 22 ในขณะที่เขาอ้อมหน้าสำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา 23 เมื่อกำลังจะเต็มท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมาบนเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่ 24 เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก ค้อนเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ 25 เขาดึงมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันวาววับออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา 26 ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ 27 ไฟสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา 28 ผลกำไรแห่งครวัเรียนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า 29 นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา□

21

โยบทุกขใจเรื่องความเจริญของคนอธรรม

1 แล้วโยบตอบว่า 2 ๐ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน 3 ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ 4 ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมใจข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์ 5 มองดูข้าซี และจงตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน 6 เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสิ้นสะท่านก็จับเนื้อของข้า 7 ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น 8 เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา 9 เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่ริษยาของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเขา 10 วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแห้ง 11 เขาส่งเด็กๆออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เด่นรำ 12 เขาหยิบเอารำมะนาและพินเขาคู่ และเปรมปรีดีตามเสียงขลุ่ย 13 ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว 14 เขาก็ทูลพระเจ้าว่า ๐ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน 15 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไรที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร ๐ 16 ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า 17 ตะเกียงของคนชั่วดับบ่ยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ่ยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ 18 เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป 19 พระเจ้าทรงสะสม

ความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรง
 ตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ 20 นัยน์ตาของเขาจะ
 เห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้
 ทรงมหิทธิฤทธิ์ 21 เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่อง
 วงศ์วานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาด
 กลางคืนเสียแล้ว 22 มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แด่พระเจ้าได้
 หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ 23 คนหนึ่งตายเมื่อยัง
 แข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น 24 ถึงกายของเขา
 เต็มด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาก็ชุ่มด้วยไขกระดูก 25
 อีกคนหนึ่งตายด้วยใจขมขื่น ไม่เคยได้ชิมของดี 26 เขาทั้ง
 สองนอนลงในพงคลีดินเหมือนกัน และตัวนอนก็คลุมเขา
 ทั้งสองไว้ 27 ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่าน
 ที่จะทำผิดต่อข้า 28 เพราะท่านว่า □วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน
 เต็นท์ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน□ 29 ท่านมิได้ถามนักทอง
 เที้ยว และท่านไม่ได้รับสักชีพยานของเขาหรือ 30 ว่าคนชั่ว
 ได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวัน
 แห่งพระพิโรธ 31 ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้
 ใดสนองเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ 32 แม้กระนั้นเขาจะถูกห้าม
 ไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์ 33 สำหรับเขาก่อนดินที่
 'หุบเขาก็เบาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้าง
 หน้าก็นับไม่ถ้วน 34 แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่ง
 ว่างเปล่า คำตอบของท่าน ไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการ
 มุสา□

22

เอลีฟัสพ้องโยบเป็นครั้งที่สาม

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 □คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แน่ละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก 3 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นทีพอพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์ 4 พระองค์จะทรงดีเตียนท่านเพราะยำเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ 5 ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ 6 เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และริบเสื้อผ้าของคนที่ยเปลือยกาย 7 ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหวางเหนียวขนมปังไว้มิให้คนที่หิว 8 คนที่มีอำนาจใหญ่โตยอมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มีหนามี่ตากก็ได้เข้เข้าอาศัยอยู่ 9 ท่านไล่แม่มา่ยออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพว้าพอกก็หึก 10 เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันนับปล้นก็ท่วมทับท่าน 11 หรือความมืดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้ 12 พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดูดาวที่สูงที่สุดเถิด มันสูงจริงๆ 13 เพราะฉะนั้นท่านว่า □พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะเล่เมฆมืดทึบไปพิพากษาได้หรือ 14 เมฆทึบคลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า□ 15 ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น 16 ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม 17 ผู้ทูลพระเจ้าว่า □ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย□ และ □องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้□ 18 แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า 19 คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้พินหัวเราะเยาะ 20 ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของ

ที่เหลือนั้น ไฟก็เผาเสีย 21 จงปรองดองกับพระเจ้า และอยู่
อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน 22 ขอจงรับพระราช
บัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของ
พระองค์ไว้ในใจของท่าน 23 ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจาก
เต็นท์ของท่าน 24 ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงลิ
ดิน และทองคำเมืองโอฟีร์ไว้เหมือนหินในลำธาร 25 และ
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงิน
อย่างมากมาย 26 แล้วท่านจะปีติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิท
ธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า 27 ท่านจะอธิษฐานต่อ
พระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำ
ปฏิญาณของท่าน 28 ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่อง
นั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน
29 เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า ๓มีการทรงช่วยยกชูขึ้น
และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด ๓ พระองค์ทรง
ช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้น
โดยความสะอาดแห่งมือของท่าน ๓

23

โยบอาลัยถึงพระเจ้า

1 แล้วโยบตอบว่า 2 ๓คำร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้
ด้วย การที่ข้าถูกทุบตีก็หนักกว่าการรื้อครางของข้า 3 โอ
ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึง
พระที่นั่งของพระองค์ 4 ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพักตร์
พระองค์ และบรรจขื่อโต้แย้งให้เต็มปากข้า 5 ข้าจะทราบ
คำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า
6 พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์หรือ เปล่านะ พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า 7

ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะ
 รับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์⁸ ดูเถิด
 ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้าง
 หลัง ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์⁹ ข้างซ้ายมือที่พระองค์
 ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวามือพระองค์ทรง
 ซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ¹⁰ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบ
 ทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็น
 อย่างทองคำ¹¹ เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์
 แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หันไปข้างๆเลย
¹² ข้ามิได้พรางไปจากพระบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของ
 พระองค์ ข้าตีราคาพระวณะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูง
 กว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า¹³ แต่พระองค์ทรงฝันแปรมิ
 ได้ และผู้ใดจะเห็นพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่ง
 ไต พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น¹⁴ เพราะว่าพระองค์จะทรง
 กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน และสิ่ง
 อย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์¹⁵ เพราะ
 ฉะนั้นข้าจึงสะทกสะท้านต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตริภ
 ตรอง ข้าก็ครั้นคร้ามต่อพระองค์¹⁶ พระเจ้าทรงกระทำให้
 ใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้า
 สะทกสะท้าน¹⁷ เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมืดมาถึง
 และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมืดทึบไว้จากหน้าข้า□

24

โยบบ่นว่าพระเจ้าทรงเมินเฉยต่อความชั่วร้าย

1 □ เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
 ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์
 2 มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายึดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง³ เขา
 ไล่ต้อนลาของคนกำพร้าพ่อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไป

เป็นประกัน 4 เขาปลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจน
 แห่งแผ่นดิน โลกต่างก็ซ่อนตัวหมด 5 ดูเถิด ดั่งลาป่าอยู่
 ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหา
 อาหาร ถิ่นแห่งแสงให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของ
 เขา 6 เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวน
 องุ่นของคนชั่ว 7 เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืน
 โดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว 8 เขาเบียดผนแห่งภู
 เขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง 9 มีผู้ฉวยเด็กกำพร้า
 พ่อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน 10 เขาทั้ง
 หลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบก
 ฟ่อนข้าวไปจากคนที่หิว 11 เขาทำนํ้ามันอยู่ที่ท่ามกลางกำแพง
 ของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่บ่อย่ำองุ่น แต่เขาต้องทนความ
 กระทบ 12 คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจ
 ของคนบาดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความ
 โง่เขลาของเขา 13 เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่ค
 ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความ
 สว่างนั้น 14 ฆาตกรลุกขึ้นมาแต่เช้าตรู่ เขาฆ่าคนยากจน
 และคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย 15 ตา
 ของผู้ลวงประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า □ไม่มีตาใดจะ
 เห็นข้า□ และเขาก็ปลอมหน้าของเขา 16 ในยามมืดเขาซุด
 เข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน
 เขาไม่รู้จักความสว่าง 17 เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลา
 เข้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยอง
 ของเงามัจจุราช 18 เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่ง
 ของเขาถูกสาปในแผ่นดิน เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของ
 เขา 19 ความแห้งแล้งและความร้อนฉวยเอาน้ำหิมะไปฉินใด
 แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำบาปไปฉินั้น 20 ครรภ์จะลืม

เขา ตัวหนอนจะกินเขาอย่างอโรย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้ 21 เขารีดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย 22 เขาได้ทำลายคนที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมั่นใจเรื่องชีวิตของตน 23 พระเจ้าทรงประทานความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึงอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา 24 เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่ง แต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว 25 แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามุสา และสำแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ□

25

บิลัดบอกโยบว่ามนุษย์ไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้

1 แล้วบิลัดคนชูอาห์ตอบว่า 2 □พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยาเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพ ใน สวรรค์ เมือง สูง ของ พระองค์ 3 กองทัพ ของ พระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือ ผู้ใดบ้าง 4 แล้ว มนุษย์จะชอบ ธรรม ต่อ พระ พิภพ พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร 5 ดุเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุข และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์ 6 มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวตักแต่ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน□

26

โยบกล่าวซ้ำว่าท่านเชื่อในพระเจ้า

1 แล้วโยบตอบว่า 2 □ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลัง มากจริง
 หนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ 3 ท่านให้คำปรึกษา
 แก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล
 จริงหนอ 4 ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญาน
 ของใคร ได้ออกมาจากท่าน 5 ชาวแดนคนตาย เมืองล่าง
 สะทกสะท้านไต้ฟ้าและชาวเมืองนั้น 6 นรกเปลือยอยู่ต่อพระ
 พักตร์พระเจ้า และแดนพิณาศไม่มีผ้าห่ม 7 พระองค์ทรงคลี่
 ทางเหนือออกคลุมที่เว้งว่าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่าง
 เปล่า 8 พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆที่บัพของพระองค์ และ
 เมฆนั้นก็มิขาดวินไป 9 พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระ
 ที่นั่ง และคลี่เมฆของพระองค์ออกคลุมมันไว้ 10 พระองค์
 ทรงขีดปริมณฑลไว้บนพื้นน้ำ ฤๅ เขตระหว่างความสว่าง
 และความมืด 11 เส้าฟ้าก็หวั่นไหว และประหลาดใจ เมื่อ
 พระองค์ทรงขนานบ 12 พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วย
 อานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหองด้วยความ
 เข้าพระทัยของพระองค์ 13 พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์
 ด้วยพระวิญญานของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรง
 สร้างพยานาคที่ขีด 14 ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจ
 ผิวเฟินของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียง
 กระซิบ ใครจะเข้าใจ ถึง ฤทธิ กัมปนาท อันเกรียงไกรของ
 พระองค์ได้□

27

ความจริงใจของโยบ

1 และโยบได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า 2 □พระเจ้า
 ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติ

ธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำใจข้าให้ขมขื่น³ เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบไต่ และลมปรายจากพระเจ้ายังอยู่ในรูกมูกของข้าตราบไต่⁴ ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง⁵ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย⁶ ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มั่น ไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า⁷ ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม

คนหน้าซื่อใจคดขาดความหวัง

⁸ เพราะอะไรจะเป็น ความหวัง ของ คน หน้า ซื่อ ใจ คด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป⁹ พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขา หรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา¹⁰ เขาจะปีติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ¹¹ ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹² ดูเถิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงที่เดียวเล่า¹³ ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹⁴ ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบและลูกหลานของเขาก็หาไม่พอกิน¹⁵ คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ¹⁶ ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างผงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ตั้งดินเหนียว¹⁷ เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้พินิจจะแบ่งเงินกัน¹⁸ เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง

19 คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาลืมตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว 20 ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป 21 ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุฝนก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา 22 พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ 23 คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา□

28

สติปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า

1 □ แน่ละ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง 2 เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ 3 มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช 4 เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน 5 ฝ่ายแผ่นดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้ 6 ก้อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ 7 ทางนั้น ไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีตาเหยี่ยวตามองเห็น 8 ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น 9 คนยืนม่อที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก 10 เขาขุดลำรางไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง 11 เขากันต่าน้ำไว้ เพื่อมิให้มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ่ม 12 แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน 13 มนุษย์ไม่รู้จึกค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ 14 บาดาลพูดว่า □ ที่ข้าไม่มี□ และ

ทะเลกล่าว่าว่า □ไม่อยู่กับข้า□ 15 จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้ 16 จะตีราคาเป็นทองคำ โอไฟร์ก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอย ไพฑูรย์ก็ไม่ได้ 17 จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้ 18 อย่าเอ่ยถึงหิน ปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา 19 บุช ราคมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือ จะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ 20 ดังนั้นพระปัญญา มาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน 21 เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จาก นกในอากาศ 22 แดนพิเนาศและมัจจุราชกล่าวว่า □เราได้ยิน เสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา□ 23 พระเจ้าทรงทราบ ทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของ พระปัญญาด้วย 24 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุด ปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์ 25 ใน เมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วย เครื่องตวง 26 เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทาง ไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า 27 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระ ปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย 28 และ พระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า □ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้ เป็นเจ้า นั่นแหละคือพระปัญญา และที่จะหันจากความชั่ว คือความเข้าใจ□ □

29

โยบแก้คำกล่าวหาผิด

1 แล้วโยบก็กล่าวกลอนภักษิตของท่านอีกว่า 2 □โอ ข้า อยากรจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านไป อย่างในสมัยเมื่อพระ

เจ้าทรงพิทักษ์ข้า 3 เมื่อประทีปของพระองค์ส่องเหนือศิระ
 ข้า และข้าเดินฝ่าความมืด ไปด้วยความสว่างของพระองค์
 4 อย่าง ข้า เมื่อ ครั้ง ยัง หนุ่ม แน่น อยู่ เมื่อ ความ ลี กลับ แห่ง
 พระเจ้าทรงอยู่เหนือ เต็นท์ของข้า 5 เมื่อ องค์ ผู้ ทรง มหิทธิ
 ฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า 6 เมื่อ เขา ล้าง
 ย่างเท้าของข้าด้วยนมชั้น และก้อนหินเทธารน้ำมันออกให้
 ข้า 7 เมื่อ ข้า ออก มา ยัง ประตูเมือง เมื่อ ข้า เตรียมที่นั่งของข้า
 ที่ถนน 8 คนหนุ่มๆเห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้น
 ยืน 9 เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้ 10 เสียงของ
 ขุนนางก็สงบลง และลื่นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก 11 เมื่อ
 หูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า
 12 เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้า
 พ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา 13 พรของคนที่จวนพิศาาก็มา
 ถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วย
 ความชื่นบาน 14 ข้าสวมความชอบธรรม และมันก็หอมหุ้มข้า
 ไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ
 15 ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย 16 ข้า
 เป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก
 17 ข้าหักขากระดูกของคนชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟัน
 ของเขา 18 แล้วข้าคิดว่า ข้าจะตายในรังของข้า และข้า
 จะทิว้นเวลาของข้าอย่างทวาย 19 รากของข้าจะแผ่ไปถึง
 น้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน 20 สง่าราศีของข้าสดชื่น
 อยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า 21 คนทั้ง
 หลายเงี้ยวหูฟังข้าและคอยอยู่ และเงียบอยู่ฟังคำปรึกษาของ
 ข้า 22 หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของ
 ข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา 23 เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขา
 อ้าปากของเขาเหมือนรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู 24 ถ้า

ข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันฝังใจ
ของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง ²⁵ ข้าเลือกทางให้เขา
และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร
อย่างผู้ที่ปลอบโยนคนที่คร่ำครวญ□

30

ความมั่งมีของโยบกลายเป็นความยากจน

1 □ แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้า
จะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่
เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า ² ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเขา
ทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว ³ เพราะเหตุ
ความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว
เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้ง
ไว้เสียเปล่า ⁴ เขาเก็บผักชะครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอา
รากต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์มาเป็นอาหาร ⁵ เขาถูกขับไล่
ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตาม
โจร□ ⁶ ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่ลำละหาน ในโพรงดินและ
ซอกหิน ⁷ เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้
ต้นตำแย ⁸ เขาเป็นลูกของคนถ้อย เออ เป็นลูกของคน
เสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน ⁹ และบัดนี้ข้า
กลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของ
เขา ¹⁰ เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเห็นห่างจากข้า
เขาไม่รังรอที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า ¹¹ เพราะพระเจ้า
ทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหว
¹² ยิงความยังคิดเสียต่อหน้าข้า ¹² คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือ
ของข้า เขาผลักต้นเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่ง
ความพินาศไว้ต่อสู้ข้า ¹³ เขาพึงทางเดินของข้า เขาเสริม

ภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาไว้เลย 14 เขามาหาข้าอย่าง กับน้ำที่ทะเลลึก เข้ามารวมอย่างเต็มที เขากลืนตัวเขามาหาข้า ท่ามกลางซากปรักหักพัง 15 ความสยดสยองต่างๆหันมาใส่ ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมฆ 16 บัดนี้จิตใจของข้า ก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้ 17 กลางคืน กระดุกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่แทะข้านั้นไม่หยุดพักเลย 18 เครื่องแต่งกายของข้าเสีกรูปไปด้วยความรุนแรง แห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดข้า 19 พระเจ้าทรง เหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผงคลีและ ขี้เถ้า 20 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรง สดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์หาทรง มองไม่ 21 พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ 22 พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้า พระองค์ซีลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป 23 ข้า พระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่งที่กำหนดของคนเป็นทั้งปวง 24 ถึงกระนั้นเขาจะ ไม่ยื่นมือของเขามาออกช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขา ร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา 25 ข้ามิได้ร้องให้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขายากเย็นหรือ จิตใจ ของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ 26 แต่เมื่อข้ามอง หาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความ มีดก็มาถึง 27 จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่ง ความทุกข์ใจมาพบข้า 28 ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด ข้า ยืนขึ้นในที่ขุมนุมน และร้องขอความช่วยเหลือ 29 ข้าเป็น พี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว 30 ผิวหนังของ ข้าดำ กระดุกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้ 31 เพราะฉะนั้นเสียง

พินเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้า
กลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้

31

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

1 ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะ
มองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร 2 อะไรจะเป็น ส่วนของข้า
จากพระเจ้า เบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง 3 มิใช่ภัยอันตรายสำหรับคนชั่ว และภัย
พิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วซ้ำดอกหรือ 4 พระองค์มี
ทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝีเท้าของข้าดอกหรือ 5 ถ้าข้า
ได้ดำเนิน ไปด้วยความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่ง ไปสู่ความ
หลอกลวง 6 ก็ขอให้เอาข้าชั่งด้วยตราชูเที่ยงตรง และขอ
พระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า 7 ถ้าอย่างเท้าของข้า
หันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าดำเนินตามนัยน์ตาของ
ข้า และถ้าความต่างพร้อยใดๆ เกาะติดมือข้า 8 ก็ขอให้ข้า
หว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่ยังอกขึ้นเพื่อข้าถูก
ถอนรากเอาไป 9 ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และ
ข้าได้ชุ่มอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า 10 แล้วก็ขอให้ภรรยา
ของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโน้มทับนาง 11 เพราะ
นั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษา
ต้องปรับโทษ 12 เพราะนั่นจะเป็น ไฟผลาญ ให้ไปถึงแดน
พินาศ และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า 13 ถ้าข้า
ดูถูกเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อนานามาร้อง
ทุกข์ต่อข้า 14 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไร
ได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร
15 พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ

มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์¹⁶ ถ้าข้าได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้ หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า¹⁷ หรือเข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย¹⁸ (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำ เธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า)¹⁹ ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใด พิณาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย²⁰ ถ้าบั้นเอวของเขามิได้อวยพรแก่ข้า และถ้าเขามิได้อบอุ่น ด้วยขนแกะของข้า²¹ ถ้าข้ายกมือขึ้นแต่จะต้องคนกำพร้าพ่อ เพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง²² แล้วก็ให้กระดูก ไหลปลาร้า หลุดจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหัก หลุด จากข้อต่อเสียเถิด²³ เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มา จากพระเจ้า และด้วยเหตุความโอา้อาตระการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้²⁴ ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไวใจหรือ พุดกับทองคำเนื้อดีว่า ข้าท่านเป็นทิวาใจของข้า²⁵ ถ้าข้า เปรมปรีดีเพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้า ได้มามาก²⁶ หรือข้าเฟื่องดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวง จันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่า²⁷ และจิตใจของข้าถูกล่อลวง อยุ่อย่างลับๆ และปากของข้าจบบมือของข้า²⁸ นี่เป็นความชั่ว ข้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธ พระเจ้าเบื้องบน²⁹ ถ้าข้าเปรมปรีดีเมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้น พิณาศ หรือสิงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา³⁰ ข้าไม่ยอมให้ปาก ของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง³¹ ถ้า คนแห่งเต็นท์ของข้ามิได้กล่าวว่า ข้าโอ ยังมีใครที่ไหนที่กิน เนื้อของนายไม่อิม³² คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้า เปิดประตูให้แก่คนเดินทาง³³ ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของ ข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า

34 เพราะข้ากั้วมวลชนและกั้วที่ครอบครั้วต่างๆจะเหยียด
 หยามข้า ข้าจึงนั้งเสี่ย ไม่ออกไปพ้นประตูบ้าน 35 โอ ข้า
 อยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ
 ของค้ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า ข้าอยากได้คำสำนวนฟ้อง
 ข้าซึ่งคู่ความเขี่ยนขึ้น 36 ข้าจะใส่บ่าแบกไปแน่ที่เดียว ข้า
 จะมัดมันไว้ต่างมงกุฎ 37 ข้าจะแจ้งจำนวนฝีก้าวของข้าแก่
 พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นทางการ 38 ถ้าที่
 ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร้องไถในนั้นร้องให้ด้วยกัน
 39 ถ้าข้ากินผลดีผลของมันด้วยมิได้เสี่ยเงิน และกระทำให้เจ้า
 าของที่ดินเดิมนั้นเสี่ยชีวิต 40 ก็ขอให้ม้ต้นผักหนามงอกแทน
 ข้าวสาลี และหญ้าสาบแร้งแทนข้าวบาร์เลย์ ๐ จบถ้อยคำของ
 โยบ

32

เอลีชูมากล่าวฝ่ายพระเจ้า

1 ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรม
 ในสายตาของตนเอง 2 แล้วเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบ
 ชี ครอบครั้วราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัว
 ำชอบธรรมหาใช้พระเจ้าไม่ 3 เขาโกรธส้หายสามคนของ
 โยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบ
 ผิด 4 ฝ่ายเอลีชูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่า
 ตน 5 และเมื่อเอลีชูเห็นว่าไม่มีคำตอบ ในปากของบุรุษทั้ง
 สามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ 6 และเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนบ
 ชี กล่าวว่ ๐ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุแล้ว เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกั้วที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้า
 แก่ท่าน 7 ข้าพเจ้าว่า ๐ขอให้วัยพูดเถิด และให้ปีหลายปีสอน
 สติปัญญา ๐ แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การ دلใจจากองค์ผู้

ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ 9 ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม 10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าพเจ้าขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย 11 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเจียหูฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่าอะไร 12 เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้ 13 อย่าเพ้อพูดนะ ว่า ข้าพเจ้าได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลึกเขาลงแล้วมิใช่มนุษย์ 14 เขามีได้ฟังเสียงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน 15 เขาทั้งหลายกิตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว 16 และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก) 17 ข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย 18 เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัวจิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่ 19 ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว 20 ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ 21 ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอต่อผู้ใด 22 เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า

33

เอลีชูให้เหตุผลกับโยบ

1 □ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามก็ตาม ขอฟัง คำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า 2 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก ลิ้นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด 3 ถ้อยคำของข้าพเจ้า สำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้า จะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ 4 พระวิญญูณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า 5 ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบซี จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถอะ 6 ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน 7 ดูเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป 8 แน่ละ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า 9 □ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย 10 ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์ 11 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ชื่อไว้ และทรงเผ่าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น □ 12 ดูเถิด ในเรื่องนี้ ท่าน ไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์ 13 ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆ ของพระองค์เลย 14 เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่หยิ่งรู้ได้ 15 ในความฝัน ในนิมิตกลางคืน เมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา 16 แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้ 17 เพื่อว่าพระองค์จะได้หันให้มนุษย์ กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเย่อหยิ่งออกเสียจากมนุษย์ 18 พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญูณของเขาไว้จาก

ปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ 19 มนุษย์ยังถูกตีสอนด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา 20 ชีวิตของเขาจึงได้เบื่ออาหาร และจิตใจจึงได้เบื่ออาหารโอชะ 21 เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา 22 เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา 23 ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นล่าม หนึ่งในพันเพื่อแถลงแก่มนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อเขา 24 และผู้ส่งข่าวนั้นกรณาเขา ทูลว่า □ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว 25 เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม□ 26 เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็น พระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม 27 พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า □ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า□ 28 พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง 29 ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง 30 เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต 31 โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะพูด 32 ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน 33 ถ้าหาไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน□

34

เอลีชูกล่าวถึงเหตุผลต่างๆของโยบ

1 เอลีชูพูดต่อไปว่า 2 □โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงี่ยหูฟังข้าพเจ้า 3 เพราะหูก็ลองชิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร 4 ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี 5 เพราะโยบกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย□ 6 ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมูสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย 7 ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ตีความเหยียดหยามเหมือนดื่มน้ำ 8 ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว 9 เพราะท่านได้กล่าวว่า □ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปิติยินดีในพระเจ้า□ 10 เพราะฉะนั้นท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่วช้า 11 เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา 12 แน่นอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม 13 ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่า มอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์ 14 ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขา กลับมาสู่พระองค์ 15 เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน 16 ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า 17 ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่

ขอบธรรมที่สุดหรือ 18 เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่กษัตริย์
 ว่า □ท่านผู้ชั่วร้าย□ และแก่เจ้านายว่า □ท่านทั้งหลายผู้
 ธรรม□ 19 ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือ
 ไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมด
 นี้เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ 20 สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็
 ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั้นและตายไป และผู้มีอาน
 ุภาพก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์ 21 เพราะพระเนตร
 ของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรง
 เห็นย่างเท้าของเขาหมด 22 ไม่มีที่มีดครีမ်หรือเงามัจจุราช
 ซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้ 23 เพราะพระองค์
 จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เข้าเฝ้า
 พระเจ้ารับการพิพากษา 24 พระองค์ทรงทุบผู้มีอาน ุภาพ
 เป็นชิ้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน 25 เพราะ
 ฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขา
 เสียในกลางคืน เขาก็هلكไป 26 พระองค์ทรงตีเขาเหมือน
 อย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น 27 เพราะว่าเขาทั้งหลาย
 หันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมรรคา
 ของพระองค์แต่อย่างใดเลย 28 เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียง
 ร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียง
 ร้องของผู้รับความทุกข์ใจ 29 เมื่อพระองค์ทรงประทานความ
 สงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อน
 พระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะ
 ทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน 30 เพื่อว่าคน
 หน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดัก
 ประชาชน 31 เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า
 □ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิด
 ต่อไปอีก 32 ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์
 มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์

จะไม่กระทำอีก□ 33 การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็น
 อย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก
 และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร
 ก็พูดไปเถิด 34 จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้
 คนฉลาดฟังข้าพเจ้า 35 โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำ
 ของเขาปราศจากสติปัญญา 36 ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูก
 ทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขาตอบเหมือนอย่างคนชั่ว
 37 เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเย้ย
 อยู่ท่ามกลางเรา และทวีถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า□

35

เอลีชูกล่าวถึงความชอบธรรมของพระเจ้า

1 เอลีชูพูดต่อไปว่า 2 □ท่านคิดว่า นี้อุบัติธรรมหรือ ท่านพูด
 หรือว่า □ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า□ 3
 ที่ท่านถามว่า □ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร□ และ □ข้าพเจ้า
 จะได้ประโยชน์อะไร ถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาป
 ของข้าพเจ้า□ 4 ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่าน
 ด้วย 5 จงมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน 6 ถ้าท่าน
 ทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการ
 ละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ 7 ถ้าท่าน
 เป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์
 ทรงรับอะไรจากมือของท่าน 8 ความชั่วของท่านก็เป็นอัน
 ตระยแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็น
 ประโยชน์แก่บุตรมนุษย์ 9 เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอัน
 มาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความ
 ช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ 10 แต่ไม่มีสักคน
 พูดว่า □พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงใน
 เวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน 11 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอน

สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านก
ในฟ้าอากาศ 12 เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบ
เขา เหตุความเยอหยิ่งของคนชั่ว 13 แน่ละ พระเจ้ามิได้ฟัง
สิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ได้ทรงนับถือเสียง
นั้น 14 ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คตินั้นก็
อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์
อยู่ 15 บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้
ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย
16 เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำมๆแล้งๆ และทวิคำพูด
โดยปราศจากความรู้

36

พระเจ้าทรงชอบธรรม

1 และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า 2 ขอทนอยู่กับข้าพเจ้าสัก
หน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่ง
ที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก 3 ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล
และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า 4 เพราะ
ที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้
รอบคอบสถิตกับท่าน 5 ดุเถิด พระเจ้าทรงอาณุภาพ และมี
ได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอาณุภาพในเรื่อง
กำลังและสติปัญญา 6 พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรง
ประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน 7 พระองค์มิได้ทรงหัน
พระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดาภษ
ตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และเขาก็
อยู่ในที่สูง 8 และถ้าเขาถูกจำกัดด้วยพันธนาการ และติดอยู่ใน
บ่วงแห่งความทุกข์ใจ 9 พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของ
เขาทั้งหลายแก่เขา และการละเมิดของเขาว่าเขาได้กระทำ

มากเกินไป 10 พระองค์ทรงเบิกหูของเขาส่งคำเตือนสอน
 และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา 11 ถ้าเขา
 ทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุ
 ของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วย
 ความสุขใจ 12 แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลาย
 จะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้ 13 คนหน้า
 ชื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่
 ร้องให้ช่วย 14 เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่
 ท่ามกลางพวกกะเทย 15 พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้น
 ด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความลำเค็ญเบิกหู
 ของเขา 16 เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความ
 คับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งที่วางไว้ในสำหรับของ
 ท่านก็มีแต่สิ่งอันพิ 17 แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว
 การพิพากษาและความเที่ยงธรรมมาทันจับท่าน 18 เหตุด้วย
 พระพิโรธ จงระวังเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสีย
 ด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ่อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วย
 ท่านให้พ้นได้ 19 พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของ
 ท่าน หรือทองคำ หรือเรียวแรงทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย 20 อย่า
 อาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของ
 เขา 21 ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือก
 สิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ 22 ดูเถิด พระเจ้าทรงสำแดง
 ความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่ง
 สอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า 23 ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคา
 ของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า □ พระองค์ทรงกระทำ
 ความชั่วช้าแล้ว □ 24 จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชาภิของ
 พระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น 25 มนุษย์ทั้งปวงเพ่งดูสิ่งนั้น
 อยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล 26 ดูเถิด พระเจ้านั้น
 ยิ่งใหญ่ยิ่ง และเราก็หาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์

เป็นสิ่งที่ค้นหากันไม่ได้ ²⁷ เพราะพระองค์ทรงดึงหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์ ²⁸ ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม ²⁹ เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ ³⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล ³¹ เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ ³² พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆและทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น ³³ เสียงครืนๆของมันประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง□

37

พระราชกิจและสติปัญญาของพระเจ้า

1 □ เรื่องนี้กระทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสิ้นริว สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ ² จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ³ พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ⁴ พระสุรเสียงของพระองค์ครางกระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬาริกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบเมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ⁵ พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้ ⁶ เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า □ตกลงบนแผ่นดินซี□ และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน และกับห่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์ ⁸ แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รัง

ของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน 9 ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ 10 พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว 11 เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรเทาทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆทึบ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป 12 มันหันไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้ 13 ไม่ว่าจะเพื่อการติสสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น 14 โอ ท่านโยบ เจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า 15 ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง 16 ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้ 17 ตัวท่าน ผู้ที่เสื้อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและขึ้นเพราะลมทิศใต้ 18 ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันท้องหลอม 19 จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้ 20 จะทูลพระองค์ได้ไหมว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำทูล ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่ 21 บัดนี้มนุษย์เพิ่งดูฟ้าแลบอันสุกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง 22 แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว 23 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรม และความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน 24 เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา□

38

พระเจ้าทรงตอบโยบ

¹ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า ² □
 นี้ใครหนอที่ให้คำปรึกษาที่มีดমনไปด้วยถ้อยคำอันปราศจาก
 ความรู้ ³ จงคาดเอวไว้อย่างกับลูกผู้ชายหนอยซี เราจะถาม
 เจ้า ขอเจ้าตอบเรา ⁴ เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลก
 นั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา ⁵ ผู้ใด
 ได้กำหนดขนาดให้โลก แนนอนละ เจ้าต้องรู้ซี หรือใครซึ่ง
 เชือกวัดบนนั้น ⁶ รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้
 ไตวางศิลามุมเอกของมัน ⁷ ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ช่องสรรเสริญ
 และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความ
 ชื่นบาน ⁸ หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออก
 มา ดังออกมาจากครรภ์ ⁹ เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความ
 มืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน ¹⁰ แล้วกำหนดเขตให้มัน
 และวางดาลและประตู ¹¹ และกล่าวว่า □เจ้าไปได้ไกลแค
 นี้แหละ อย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค
 นี้แหละ □ ¹² เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และ
 เป็นเหตุให้อรุณทัยรู้จักที่ของมันหรือ ¹³ เพื่อมันจะจับปลาย
 แผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก ¹⁴ โลกก็เปล
 ่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมา
 เหมือนเสื้อผ้า ¹⁵ แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และ
 แขนของเขาก็จึงขึ้นก็ถูกหักเสีย ¹⁶ เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่ง
 ทะเลแล้ว หรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้ว หรือ
¹⁷ เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็น
 ประตูเงามัจจุราชแล้วหรือ ¹⁸ เจ้ายังรู้ความกว้างใหญ่ของ
 แผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา ¹⁹ ทางที่จะ

นำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มีด สภา
 ที่นั่นอยู่ที่ไหน 20 เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และ
 เพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน 21 เจ้าคงรู้เพราะเจ้า
 เกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย 22 เจ้าเข้าไปใน
 คลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ 23 ซึ่งเรา
 สงวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม 24 ทาง
 ที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจกจ่ายออกไปนั่นอยู่ที่ไหน หรือที่
 ซึ่งลมตะวันออกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน 25 ใคร
 เขาจะช่องให้กระแสฝนและทำทางให้ฟ้าผ่า 26 ให้นำฝนมา
 บนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์
 ที่นั่น 27 เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่า ได้อิ่มเอม และ
 กระทำให้หน่อของต้นอ่อนงอกขึ้น 28 ฝนมีพ้อหรือ หรือผู้ใด
 ได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง 29 น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้
 ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปยุ่น้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ 30 น้ำถูก
 ช้อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว 31 เจ้ามัด
 หมุดดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก่เครื่องผูกหมุดดาวไถ
 ได้หรือ 32 เจ้านาดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมัน ได้หรือ
 หรือเจ้านำทางของหมุดดาวจระเข้และลูกของมัน ได้ไหม 33
 เจ้ารู้จักของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบ
 ครอบแผ่นดินได้หรือ 34 เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ
 เพื่อนำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า 35 เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไป
 เพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า □เราอยู่ที่นี้□ ได้ไหม 36 ใคร
 ให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ 37 ใครจะ
 นับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงถ่วงน้ำของท้องฟ้า
 ได้ 38 เมื่อพงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก้อนดินเกาะกัน
 แน่นหรือ 39 เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุมท
 4 หิวอ้มได้ไหมละ 40 เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอน

คอยอยู่ที่กำบัง 41 ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมันเป็นร้องต่อพระเจ้า และระเหะหนีไปเพราะขาดอาหาร□

39

พระเจ้าทรงสำแดงให้โยบเห็นสติปัญญาของพระองค์ใน
 สิ่งสารพัดที่ทรงสร้างไว้

1 □เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตัว
 เมียดกลูกหรือ 2 เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้า
 รู้เวลาเมื่อมันตกลูกไหม 3 คือเมื่อมันฟูลงตกลูกของมันแล้ว
 วักตกลูกอ่อนของมันออกมา 4 ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น
 มันเติบโตใหญ่ด้วยมีข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาหาอีก
 5 ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแก้เชือกผูกลาเปลี่ยว
 6 ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้ง
 แล้งเป็นที่อาศัยของมัน 7 มันเหย้าเสียงอีกทีกของเมือง มันไม่
 ได้ยินเสียงของผู้ขับขีตะโกนบอก 8 มันตระเวนภูเขาอันเป็น
 ลานหญ้าของมัน และมันแสวงหาหญ้าเขียวทุกอย่าง 9 ม้า
 ยูนีคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้ำคินอยู่ที่รางหญ้า
 ของเจ้าหรือ 10 เจ้าเอาเชือกผูกม้ายูนีคอนให้ลากไถได้หรือ
 หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ 11 เจ้าจะฟุ้งมัน
 เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน
 12 เจ้าไวใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนาวด
 ข้าวหรือ 13 เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีก
 และขนแก่นกกระจอกเทศหรือ 14 ซึ่งละไข่ของมันไว้กับด
 ินให้มันนอนอยู่ในดิน 15 ลืมไปว่าดินหนึ่งอาจจะเหยียบมัน
 แหลัก และสัตว์ป่าทุ่งจะข่ามัน 16 มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของ
 มันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็
 ไม่กลัว 17 เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และ

มิได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ 18 เมื่อมันแรงตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่ 19 เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟาร้องหรือ 20 เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตึกเตนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว 21 มันตะกุกไปในหุบเขา และเต้นโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ 22 มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีดาบ 23 แล่งธนูกวัดแกว่งกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกซัดกระแทกมัน 24 มันโกยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ 25 เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง ฮีแฮฮ มันได้กลืนสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง 26 เขี่ยขวนกเขาโผไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้ 27 นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง 28 มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะงอกผาและบนที่เข้มน้ำแข็ง 29 มันล่าหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล 30 ลูกอ่อนของมันเป็นดุเดือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ

40

โยบถ่อมตัวลง

1 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า 2 คนมักติจะได้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหนอยเถอะ 3 แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า 4 ดุเถิด ข้าพระองค์นี้ก็กระจริด จะทูลพระองค์ว่าอะไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก 5 ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะ

ไม่ทูลต่อไป 6 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจาก
 กลมหมุ่นว่า 7 จงคาดเอวไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะ
 ถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา 8 เจ้ายังจะให้เราอยู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้า
 จะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ 9 เจ้ามีแขน
 เหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงก็มปนาทเหมือนเสียง
 ของพระองค์ได้หรือ 10 จงเอาความโอ้อวดระการและความ
 ส่องฟ้าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว
 11 เทความกริ้วที่สิ้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหียัง
 และทำให้เขาตกต่ำลง 12 จงดูทุกคนที่เยอหียังและดึงเขาลง
 มา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น 13 ช้อนเขาไว้ใน
 พวงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาดาล 14 แล
 ้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้ 15
 ดูเบเฮโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกิน
 หญ้าเหมือนวัว 16 ดูเกิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของ
 มันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง 17 มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือน
 ไม้สนสีดาร์ เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน 18 กระดูก
 ของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือน
 ท่อนเหล็ก 19 มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้
 ทรงสร้างมันนำดาบมาให้ 20 ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็
 นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น 21 มันนอนอยู่ใต้ต้นไม้ที่มีร่มเงา
 ในเพิงอ้อและในบึง 22 ต้นไม้ที่มีร่มเงาเป็นเงาคลุมมัน ต้น
 หลิวแห่งธารน้ำล้อมมันไว้ 23 ดูเกิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและ
 ไม่รีบหนีไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปปากมัน
 24 มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบวงทั้งหลายได้

41

พระเจ้าทรงแสดงฤทธิ์อำนาจในตัวเลวีอาธาน

1 □เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะ
 เอาเชือกกดลื่นของมันลงได้ 2 เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้
 หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ 3 มันจะวิ่งวอนต่อเจ้าเป็น
 นอนันต์หรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ 4 มัน
 จะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไป
 หรือ 5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้
 สาวๆของเจ้าเล่นหรือ 6 เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ
 เขาทั้งหลายจะแย่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ 7 เจ้าเอา
 จมวกปีกหนึ่งของมัน หรือเอาหลาวแทงหัวของมันได้หรือ 8
 ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิด
 ทำอีก 9 ดูเถิด ความหวังของคนที่อาจสู้มันนั้นก็ เป็นของ
 เปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ 10 ไม่มีใครดู
 พอที่จะไปยั่วเข่ามัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้ 11 ใคร
 เล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆที่
 อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็ เป็นของเรา 12 เราจะไม่งดพูดถึง
 อวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครง
 ร่างอันดีของมัน 13 ใครจะถลกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้
 ใครจะแทงเข้าไปในเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้ 14 ใครจะ
 เปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดย
 รอบ 15 เกล็ดของมันอยู่อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือน
 อย่างตราผนึก 16 มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้
 17 เกล็ดเหล่านั้น ต่อซึ่งกันและกัน มันเกาะติดหมด และ
 แยกจากกันไม่ได้ 18 การจามของมันเปล่งแสงสว่างออกมา
 ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า 19 คบเพลิงออกมา
 จากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา 20 ครันออกมา
 ทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่
 เดือดพล่าน 21 ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออก
 มาจากปากของมัน 22 กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความ

สยดสยงเต้นอยู่ข้างหน้ามัน 23 หลีบเนื้อของมันเกาะติดกัน
 ัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้ 24 หัวใจของมันแข็ง
 อย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม้ 25 เมื่อมันลอย
 ขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจก็กลัวมัน พอมันแวง เขาทั้งหลายก็มี
 ใจฝ่อเสียแล้ว 26 ถึงคนใดเอาดาบลองแทงมัน ก็ต่อต้านมัน
 ไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด 27 มันนับเหล็กว่า
 เป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ 28 ลูกธนูทำให้มันหนีไป
 ไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นต่อข้าว 29 ไม้กระบองก็นับเป็น
 ต่อข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการชั้ดหอก 30 เบื้องล่างของมัน
 คมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือน
 แหลมคม 31 มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเล
 เหมือนหม้อน้ำมันทา 32 มันละทางแวงวาวไว้ข้างหลัง ทำให้
 ใครๆคิดว่ามหาสมุทรผงหอก 33 บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไร
 เหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อู้จักความกลัว 34 มันเห็น
 ทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า

42

โยบสารภาพต่อพระเจ้า

1 แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า 2 ข้าพระองค์ทราบดีแล้ว
 ว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของ
 พระองค์จะไม่หดหูไปได้เลย 3 นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษา
 ด้วยไร้ความรู้ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่
 ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที่ประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่ง
 ข้าพระองค์ไม่ทราบ 4 ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอ
 เจ้าตอบเรา 5 ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่
 บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ 6 ฉะนั้นข้าพระองค์จึง
 เกลียตตนเอง และกลับใจอยู่ในพงคลีและซีเฝ้า

ความมั่งคั่งของโยบกลับมาสู่ท่านอีก

7 เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า □ความพิโรธของเราพลุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด 8 เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากจะทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด □ 9 ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัดคนซูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ 10 และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน 11 และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อน ได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายสำแดงความเห็นอกเห็นใจและเล่าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแหวนทองคำวงหนึ่งแก่ท่าน 12 และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรชีวิตนั้นปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าวันต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน 13 ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย 14 และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อคนที่สอง เคสียาห์ และชื่อคนที่สาม เคเรนห์ปुक 15 และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้น ไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ

และบิดาของเขาได้ให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ ¹⁶ ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ ¹⁷ และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมทีเดียว

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a